

[Aage Fogh.]

hvis man ikke havde faste skatter, ville man derfor ikke få væsentlige skatter fra disse ejendomme. Derfor beholder venstre og konservative i mange kommuner en rimelig ejendomsbeskatning, og det synes jeg de gør klogt i.

Med hensyn til amtsskatterne er det rigtigt, at vi har foretaget nogle ændringer, og disse ændringer — det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen var også inde på det — blev foretaget i overensstemmelse med nedgangen i forrentningsprocenten. Jeg er en ganske overordentlig stærk tilhænger af det princip, at man gør de faste skatter variable med den svingende forrentningsprocent inden for erhvervet. Men disse faste skatter inden for landbruget har jo intet at gøre med det forslag, vi her behandler. Det forslag, der her behandles, fritager praktisk talt al jord, der bruges som almindelig landbrugsjord eller gartnerijord. Den jord, der berøres, er den jord, hvorpå samfundet kræver plads til opførelse af bygninger o. lign. Her mener jeg det vil være af interesse at gøre opmærksom på, at under den forrige valgkamp, hvorunder jeg fremførte disse synspunkter over for venstres kandidat i den kreds, hvor jeg er opstillet, sagde venstremanden: ja men den beskatning er jeg da også tilhænger af.

Jeg nævnte under første behandling de kæmpeværdier, der ligger på Vesterbrogade — National-Scala, der blev solgt til brugsforeningerne, helt ombygget, betalt med adskillige millioner — og sagde, at her er det beliggenhedsværdien, der betales. I de handler, der er foretaget med hensyn til andre store komplekser, er det også beliggenhedsværdien, der er blevet betalt. Jeg synes, det ville have været overordentlig fornuftigt, om det danske folketing i tide for år tilbage, nærmere betegnet omkring århundredskiftet, havde gennemført en lov som denne og sikret sig, at de grundværdier, der voksede op på grund af samfundets udvikling, blev beskattet, og at renten af disse værdier indgik i samfundets kasse i stedet for at gå i privatkapitalens lomme.

Man kan spørge, om noget lignende foregår i disse dage, og dér kan jeg henvise til byens periferi. Ude ved Vridsløselille station, lige over for stationen, ligger der

en gård, der for få år siden blev solgt for en 200 000-300 000 kr., og den er nu oppe i den firdobbelte værdi. Hvorfor? Fordi der skal bygges højhuse på gårdens jord; der skal bo 1 500 familier derude. Er det da ikke fornuftigt, at vi lægger det sådan til rette, at denne kæmpeværdistigning ikke går i privatkapitalens lomme, men at den inddrages til fordel for det samfund, der betinger udviklingen?

Det forekommer mig derfor, at der principielt ikke kan være tvivl om, at den lovgivning, vi her er inde på, er helt rigtig, og jeg vil gerne for mit eget vedkommende sige, at jeg ville meget vel være sindet at gå til en lovgivning, hvor man inddrog den fulde grundrente af al dansk jord, fordi jeg tror på, at princippet er rigtigt. Men det foreligger ikke i dag. Det, der drejer sig om i dag, er kun den værdistigning, der finder sted på grund af samfundets udvikling og behov for jord til andre formål end dyrkning. Derfor forstår jeg slet ikke, at partiet venstre kan være imod det. Hvis der er folk, der ser deres interesse i at værne privatkapitalen og spekulanterne, forstår jeg godt, at de kan være imod det, idet deres interesser bliver angrebet, men jeg forstår ikke, at den del af befolkningen, der har interesse i, at så væsentlig en part som muligt af den værdistigning, der finder sted, inddrages til fordel for samfundet og ikke til fordel for den enkelte, kan være modstander af det foreliggende forslag.

Jeg hilser derfor med tilfredshed, at vi nu gennemfører dette lovforslag, og at vi kan gøre det i samarbejde med retsforbundet og socialdemokraterne sådan nogenlunde på årsdagen efter, at regeringen blev dannet. Jeg synes, det lover godt, og jeg håber, at vi kan gå videre i de kommende år.

Helge Madsen: Da jeg hørte det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen fortælle om virkningerne af grundstigningsskyldforslaget, blev jeg ligefrem mere glad for det, end jeg egentlig havde været tidligere. Jeg har i udvalget betragtet det som min opgave at sørge for, at det fremsatte lovforslag ikke blev forringet under udvalgsarbejdet, og derfor har jeg været meget skeptisk over for de forskellige forslag om lempelser og fritagelser og undtagelser, som var omkvædet i de henvendelser, vi